

COL·L·L·L·L

NUM 21

OLOT, 30 DE NOVEMBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUSCRIPCIÓ:

Províncies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

El dubte de Mossén Babau

Pel Dret Canònic els Bisbes,
tothom sab ben net y clar,
que la missió que'ls pertoca
és sens dubte confirmar.

Pro'm sembla que aquest no parla
ni autorisa da un reveu
com el que acabo de rebre
del nostre humil Arxiprest.

FANTASIA

Una vegada m'imaginava que vivia al veïl mitj del gran triangle d'una població — no recordo si poble o ciutat, — y qu'entre'ls seus milers d'habitants hi havia molts homes de diferents pensars, coneixements y cultura, moltes dones y criatures y molts més capellans que criatures y dones. Recordo que aquella gent deia mainada a la quitxalla, a les persones hipocrites, *gent de be*, als desorientats y retrógades, carlins; y a les persones de cultura y coneixements avançats. Hi havia les seves corresponents autoritats, un senyor Rector, un Ajuntament excelentíssim, jupes municipals y fins un nunci. Estaven en plé progrés!

Aquella gent, vivia sempre en la política palpitant — tot per la política; el be com a mesquina cosa davant l'ideal polític que'ls donava vots, triomfs, plena superioritat y càrrecs públics. La lluita en la que vivian, era cosa normal y hasta natural per la força de la costum. Veyeu com me la presentava la meua imaginació: El senyor rector del poble, volia ésser l'*amo* y rei absolut de tots els habitants y jay del pobre que no l'acatava! Així no vol dir qu'el contestés mai cap salut a ningú, ni fos cap exemple d'abnegació; empró no se li podia negar qu'era un sabi, especialment pera afavorir a qui li convenia y que no assistís als enterros, si eren de *general major*. Com a sacerdot era un bon ministre del Senyor; així no's podia en justícia negar-li tampoc a'n els demés capellanets d'aquella població; mai ningú havia dit mal d'ell, com a sacerdot, mentre que com autoritat, totaom li reconeixia la característica de la criatura humana, ab totes les imperfeccions de qu'es capassa una autoritat mundana. Ell era absolut, parcial, favoreixedor d'aquest o d'aquell altre, autibant a ésser el seu poder el més grós obstacle per les grans meliores de reforma d'aquella població que jo m'imaginava.

Els demés capellanets, aimants incondicionals del carisme y de fer el burro quasi tots, anaven a la una contra l'autoritat rectoral. ¡Ay si ls vots haguessin ésser triomfs pera desterrarlo! empró habien de callar y guardar les apariencias.

El senyor rector, els capellanets, la *gent de be* y la carnis anaven contra'ls avensats; els capellanets, carlins de *trivera*, contra'ls poes que no ho eren; els carlins contra la *gent de be* y'ls més exaltats, contra'ls que semblaven més pacífics; la *gent de be* propiament dita contra'ls que s'ho deien y no ho eren; els vells contra'ls joves; els joves contra totaom, menys a les noies; els grans contra'ls petits; els gossos contra'ls gats; els gats contra les rates... y tot així; no més els avensats se donaven les mans en tot, malgrat haverhi de diferents pensars y posicions socials.

Vaig imaginarme després aquella gent en temps de pau y segura el moviment que la joventut en massa s'havia emprés contra uns quants vells, aborts de carrera molts, y sobretot contra quatre o cinc mangoneijadors de la població que, ab la capa del catolicisme, la ploma en la ma dreta y l'excomunió en l'esquerra, habien sigut, fins allavors, la valla més xerxa pera poguer donar un pas cap al progrés. Jo veia com tota aquella gent cridava al sentirse caure'l cepic de les seves mans, y per aixó, tant esforços titànics, acudien als mollos vells que antigament els habien fet triomfar. L'lament per la fam, la vil columna; y'ls seus periódics, anaven plens de difamacions y mentides. Varen fundar dugues clavagueres que, per més mofa, ne deien *catòliques*; la una, la dels vells, revelaba qui eren els redactors, car, la bruticia y'ls medicaments curadors de les enfermetats secretes que'ls pobres vellets porten a sobre per llei d'herencia, eren el seu tort; l'altre, la dels trinxerans, demostrava una vegada més que l'ofici dels trinxes no es llegir, ni menys escriure.

També m'imaginava unes eleccions. Alló era esgarriós; els carlins feien de gent de palla, un capellá feia que s'enfonsés el seu mellor candidat, els seus periódics condemnaven als que no votessin determinades candidatures, tots ells corrien per les tavernes comprant vots ab vi, forca vi... y així, en reinoli vertiginós, aquella gent vivia agnada en temps de pau y en temps de lluita, sempre igual, mostegantse sempre.

Que importava qu'una cooperativa ensorrés a mitja població y una caixa d'estalvis s'emportés tots els diners, paralisant l'industria y'l comerç? La cooperativa, la caixa d'estalvis portaven o podien portar vots... y vots eren triomfs.

En tant jo'm preguntava: pro es possible la que veus? pot haverhi en el món tanta podridura? aquesta colla es diu catòlica, haventse de dir degenerada y heterodoxa?

DE MICA EN MICA, S'OMPLE LA PICA...

Ara que'ns veïem en l'ocasió y l'ocasió fa'l lladre - , avinentém a n'els nostres innombrables amics, que, si he no's contestan cartes n'ns publicuen els articles, xistos y tot lo demés que ns envian, y fins ni tant sols hem esment de son rebut, no es verament per desconsideració ni despreci, sinó per rahóus d'actualitat que'ns exigeix ésser oportúus, disposant, com pot veure tothom, de poc espai pera donar un lloc als trevallets que per correo rebém. No de tot n'ha de tenir la culpa el clero, valualisto!

Diém aixó, perquè, com que justament avui, ens proposém contestar, encar que, laconicament, la carta del senyor N., no fós cas que sens aquest prevl avís, s'ens ofengués algúu d'aquests nostres incondicionals y entusiastes amics.

El senyor N., tafaner com ell sol, desitja sapiguer perquè aquí á Olot, hi ha una *especie* que se l'hi diu *gent de be*, y de pas ens demana si es aixó un motiu de brolla. Home, home de senyor N.! vosté's massa maliciós, no s'ho creguí pas mai aixó. La *gent de be*, se diu *de be*, perquè procuren el seu *be*, veu'nquí. Es ha entós? Ja veurá com aquesta *especie* creu, practica y predica lo que nosaltres encara no hem arribat, perquè estém desgraciadament atrassats. Predican y practiquen la moralitat de cadé, car ab la de teatre y énter no hi creuen; predican y practiquen aquella tan célebre caritat ben ordena la o ben entesa, que's la que comensa per un mateix... y aixís van seguint, ceient y predicant en coses que son per ells profitoses.

Fent referéncia a lo que vosté diu, sobres alló d'aquelles ja tan celebrades plomes d'aigua fresca de Sant Roc, en paga d'un bocí de pedregám, cedit per un *ja'n parlarém, no renyirém pas*, vosté está plenament errat. Proves? aquí van: Dugues plomes d'aigua, a n'aquest Ajuntament que vosté creu *complis*, li valen *enlanta pessetes anyals cada una*, que capitalizadas al *cine per cent* son unes *tres mil dugues centes pessetes*: total res, la friolera de *sis cents quaranta duros*. Ho veu, senyor N., com verdaderament aixó es una futesa que *no val la pena de parlarne*, perquè ja pronosticavém *no tenien pas que renyir per tan poca cosa?*

Aia no digui mai més alló de *lladre!!!*, home aquesta paraula tant groixuda y insultant no's diu segóus ahont. Creguins, vagi molt en compte, y si per decés no's pot reprimir, diguibo a cau d'orella.

Lladre, ho pot dir sense temensa d'un pobre home que roba un bocí de pa d'una fleca, perquè te fam; pro, un bocí de pedregám ja es una cosa diferent, y dugues plomes d'aigua, encara son

més diferents. No veu senyor N., que l'aigua, al fi y al cap, es una cosa que s'escorra?

Y acabém. Sobres lo que diu vosté *qu'airis l'Ajuntament mai lindrà recursos*, també hem de dirli qu'está completament equivocat. Cansu que tenim un Ajuntament *administratiu*, pro alló que's diu *ben administratiu*; y en cas de *deficit*, sempre queda el *beato* «El Deber», pera proposar la venda del Casino o ferlo servir pera posarli els gogants.

Acaba dient vosté en la seva sustanciosa carta: *ja es ben cert que lo que's del comú ho es de ningú*. No somis tampoc de la seva opinió, hi tuncac creure gosém el judici *contrari: lo del comú, algú o altre s'ho queda*.

DIARI DE «L'ULL»

Dijous, 21. No sabem que ho fá, si es l'hivera o que, pué fa un fret tant inténs que ni les estufes dels castells ens poden fer reaccionar. Que hi farém? Mala cara quan morirém.

Divendres, 22. - En la *Tartana* hi ha una tant gran barrila, que desperta als pacífics habitants del popular Passeig del Firal. - Mossén *Doblet Llanguissa*, somia arrós y fideus. - Passa tot arrogant l'heléntic *Quer*.

Dissapte, 23. - Dia de cobro y per lo tant tots els qui han de guanyar el pa ab la suó del seu front, fan cara de Pasques. - Ens diuen qu'una distingida personalitat que no volém comprometre perquè es amiga nostre, passa la tercera lluna de mel en un *music-hall* de Barcelona.

Diumenge, 24. - L'hermosa *mona gepèruda*, desde la botiga de fils y betes de casa seva, s'entrena a *foot ball* ab una troca de beta de pobre. - En l'«Ideal Park» tenim el gust de saludar la Pepita Malén y a «Les Estrades». El cine ple, no cal dirho. Del cine Carlitos, Xato y C.^a no'n podém dir res, perquè tenim el gust de no frequentarlo.

Dilluns, 25. - En *Met Sacrest* pren... mides en un camp de Morató que no sabem si será pera jugarhi a *foot-ball* o pera llaurarlo. L'ha arrendat en *Mitres Negres*. - A hores d'ara, no sabem que l'*Herbolari* hagi renunciat les dugues plomes d'aigua que birla al poble d'Olot.

Dimars, 26. - Plorém desconsoladament perquè diuen que ls de L'ULL ens hem dividit. *Ja mai*, aném més forts que mai. - En la sessió de l'Ajuntament, l'arcalde amaga l'ou a la majoria.

Dimecres, 27. - Encare no sabem com ha parat alló de mossén Babau. - Ha arribat una segrestadora de *ninos*, per lo que recomaném que estiguh alerta els *pupas* dels nens del *requeté*. - La majoria de l'Ajuntament, ja ha trovat l'ou que li va amagar el dia avans l'arcalde.

ULLADES DE LA SETMANA

Entre mans tenim una carta de la nostra horitzontal compatriota, en la que, després de remercianos l'atenció que tinguerem d'ocuparnos de la seva deliciosa personeta ab motiu de la recent visita feta per ella a nostra montanyosa ciutat y de posar les belleses que picarescament lluets a nostre incondicional disposició, ens prega que rectificuém el nom, hereditat de son senyor pare, de qual ens servirem pera senyalar la seva virguda. La rahó qu'ella'ns dona, invitantnos a la rectificació, es tant poderosa y convincent que no'ns podem sustraure de lo que tant amablement ens demana l'estimada Paquita. Ella, diu: *sabeis que no agafa guillas sino guillots...*

Y tens tota la rahó, noia! mira, ja pots tenir per no posat el nom d'*Agafaguilles*. Apa, *buenas* y que continui la sort de que disfrutes en el nom de la vida alegre.

En Carlitos y'l Xato inspiraren dissapte aquesta *Nota* que hi havia al peu del programa del Teatre Principal: *El Domingo por la tarde, se regalarán palcos, a las familias que vayan acompañadas de niños.*

Pro, per Júpiter, ahont s'es vist facilitar l'ensenyansa de les pantorrilles a n'els entremahats *bebés*? perquè si no va gent al vostre *cine*, preteniu omplirlo castigant la blanca innocencia de la quitxalla? Ah, condemnats, sou mes immorals que nosaltres! Já sembla que vos veiem ballant *carrotins* y *matxixes* dintre de les grandioses y bullentes calderes d'en Pere Botero.

Ja fa alguns dies qu'insertarem una *ullada* precedent de la ciutat dels comptes, qu'explicava qu'un mossén, d'una colossal mossegada, s'havia emportat un tros d'orella d'un nostre amic ullaire. Y com que la tal *ullada* dona molt qu'curahonar, entre altre gent, a una llanera familia d'aquí que's creia habien aludit al seu heren, hem de fer constar de la manera solemne que sabem, que no'ns referiem per res a n'aquell espavilat xicot, car ell, farmacéutic *en ciernes*, sab administrar unes dosis de cops de puny que fan tremolar cels y terres. Si lo que allavors deiem li ha gués succés, tenim la complerta seguretat de que mossén Mosséga, a hores d'ara j'hauria plantat malyes en la finca que hi ha sota de Montjuic.

«El Deber» te present aquella màxima: *divide y vencerás*. Per aixó dimars va fer sortir aquelles fulles dirigides *A les esquerres otolines*, proposantse ab elles escampar la divisió en el si de l'agrupament nascut en contra de son ara ja mal més poder. Pró s'haurá de contentar ab les ganes, perquè tothom ja ha comprés les seves malévolses *si que* malaltoses intencions, que no son altre cosa qu'*esforços* de flaqueza. Ara raí, ja'ns pot venir al darrera ab un fluyiol sonant.

En el conortegut carrer de Sant Esteve, hi ha una carniceria que'n una de les parets s'hi llegeix aquest anunci:

Se vende carne

de

O

beja

La mestresa, totjust noia, ara dona y sempre voluminosa y rossa com un poller, se ven ben be que, al penjar el ben escrit anunci, escoltava galants paraules del gnapo *Ribotaire*, nebot de l'Escler Soler, patriótic actor catala.

L'animat que acabem de copiar, ens fa pensar en un altre que varem veure en una casa de la carretera de Girona. Diu aixís: *Se vende tinta clara y oscura para escribir al pormayor.*

Avetam si després de llegir aixó, el nostre benvolgut Arxiprest, regatejará les *saines* pera la construcció d'escoles públiques.

Llegim en el «Correo Catalan» que'l empedernit *corrido* y elegant explorador polar, conegut pels qu'ostentem l'honorós titol de *calaveres* aquí y a Barcelona pel nom de *Pirín*, ha sollicitat ab totes les de la llei la blanca, dolsa y joventivola mà d'una joventivola, dolsa y blanca senyoreta otolina.

Sigloran els movils qu han impulsat a n'en *Pirín* a pendre tan fatal resolució. Per aquest motiu, acompanyém en el dolor qu'embarga'l cor de la tieta y desconsolada *Pirine*.

Ens trobavem dimars en la sessió de l'Ajuntament, l'arcalde, pera intervenir en un debat que afectava a la seva merolística persona, abandoná el seu estimat silló presidencial, ocupantlo el primer tinent, feloqüentíssim Don Candi Agustí, metge-dentista per més senyes. Continuava la discussió y aquet, tot d'un plegat y no recordantse de que'n aquells històrics moments estava en ple ja presidencia, diu: Demano la paraula.—En Xava el nostre cèlebre Xava, ab aquella sagacitat que tant el caracteriza, li pregunta desseguida: «A ne qui? Y un tranquil del public, compaenat de la tallsada y de que nosaltres soms els *amós*, contesta: A ne L'Ura.

Es periódics de tora'ns enteran de que aquí a Olot uns quants desvagats pretenen fundar una «Joventut Conservadora». Fins aquí aixó no te res de particular, car tothom te'l dret y'l dever de fundar tot lo que's pugui, hasta si volen una falca de sargantanes: pró que'n la llamant «Joventut» hi entrin, com sabem de bona tinta, uns xicots que's creiem dels nostres, es una cosa tant extranya y incomprendible, com ho seria si ens diguessin que'l xistos y guerrer vetera, Don Joan Deu, s'ha fet frare de la Trapa. Conservadors, recristina de nois, conservadors! Ba, ba, com més anem, menys valém.